07/04/2022

Mitropolitul Teofan a vorbit la Canonul Mare despre 6 fațete ale pocăinței. „Duhovniceasca rușine”

Mitropolitul Teofan al Moldovei și Bucovinei a oficiat miercuri seară Denia Canonului Mare la Catedrala din Iași. După slujbă, ierarhul a vorbit credincioșilor despre șase dintre multele forme ale pocăinței și a insisitat asupra „rușinii duhovnicești”, amintind cuvintele Părintelui Zaharia Zaharou.

Regretul și întoarcerea minții
„În primul rând, pocăința este regretul față de păcatele săvârșite și hotărârea, cu ajutorul lui Dumnezeu, de a nu mai păcătui. În al doilea rând, pocăința este întoarcerea minții noastre de la păcat spre Dumnezeu precum a făcut Fiul Risipitor din Evanghelie”, a spus IPS Teofan.

Smerenia și nevrednicia
„În al treilea rând, pocăința este încercarea omului de a se așeza cât mai jos în fața celorlalți, a căuta locul cel mai smerit și cel mai din urmă”, a continuat Părintele

Mitropolit.

„Spun Sfinții Părinți că omul care se așază jos are două mari beneficii: nu mai are unde să cadă că este deja jos și apoi omul care se află jos în raport cu ceilalți, pe care îi vede mai buni, mai aleși și mai sus, atunci când este rănit de problemele și de situațiile vieții trece foarte ușor peste rănile pricinuite pentru că el este deja jos, călcat de toți în picioare și nu mai simte duritatea violenței și sângele rănilor pe care alții le creează în viața lui”.

„O altă fațetă a pocăinței este starea conștiinței care recunoaște nevrednicia proprie, aceasta mai ales atunci când omul se apropie de Sfânta Împărtășanie. Singurul om care are dreptul să se apropie de Sfânta Împărtășanie este cel care se socoate pe sine nevrednic”, a subliniat Mitropolitul Teofan.

Plânsul
„Pocăința este, de asemenea, starea omului care plânge. Omul care plânge are în mintea sa doar un singur gând de durere sau de bucurie care se înrădăcinează puternic în inimă”, a adăugat Înaltpreasfinția Sa amintind spusele Sfântului Ioan Scărarul: „Creștinul adevărat trăiește atâtea zile cât are lacrimi de pocăință curgând din ochii inimii sale”.

„Duhovnicească rușine”
„O altă formă, din multele prin care pocăința se arată, o mărturisește un părinte din vremurile noastre, Zaharia, ucenicul Sfântului Sofronie. El spune că pocăința se arată la spovedanie atunci când omul este copleșit de rușinea păcatelor săvârșite. O numește părintele Zaharia ‹dumnezeiasca și duhovnicească rușine› pe care o are omul în fața duhovnicului său, de fapt în fața lui Dumnezeu, atunci când se spovedește”.

„Și face Părintele Zaharia o legătură cu Crucea lui Hristos pe care Acesta era răstignit. Că spune Sf. Apostol Pavel despre ocara și rușinea trăite de Domnul pe Cruce: era gol, batjocorit, lovit în fața Mamei Sale, a Ucenicilor, în fața femeilor purtătoare de mir”.

„Această stare o trăiește creștinul adevărat la spovedanie, când se simte pe sine împovărat de păcate și le amintește pe acestea cu rușine multă. Cu cât este mai mare rușinea, cu atât este mai mare smerenia și cu cât este mai mare smerenia, cu atât mai mare este Darul Învierii care a urmat după Crucea lui Hristos și urmează și după ce omul se spovedește cu adevărat”.

Foto: arhivă Doxologia / Bogdan Bulgariu

basilica.ro